

A Fővárosi Ítéletábra **felperesek jogi képviselője (felperesek jogi képviselőjének címe)** által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek - a **I. rendű alperes képviselője I. rendű alperes képviselőjének címe)** által képviselt Átfogó 99 Zrt. „f.a.” (I.rendű alperes címe) I rendű, **II. és III. rendű alperesek jogi képviselője (II. és III. rendű alperesek jogi képviselőjének címe)** által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű és III.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen kölcsön visszafizetése iránt a Fővárosi Törvényszéken 2013. január 30. napján kelt 63.P.25.722/2007/108. számú részítele ellen, a felperesek részéről 111. sorszám alatt, míg az II-III. rendű alperes részéről 112. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

rész- és közbenső ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság részíteleének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és megállapítja, hogy a II-III. rendű alperesek kártérítési felelősséggel tartoznak a felperesekkel szemben az I. rendű felperes által a **Pénzügyintézet** felvett kölcsön visszafizetésére vállalt kötelezettség megszegéséből eredő károk tekintetében; a részítelenek az I. rendű alperessel szemben kártérítés jogcímén előterjesztett keresetet elutasító, valamint az első fokú perkiöltségre vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezi, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja, egyebekben az első fokú részítelelet helybenhagyja.

Kötelezi a II. és III. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg a felpereseknek 15 nap alatt forint + ÁFA mértékű másodfokú részperkiöltséget, továbbá térítsenek meg az államnak felhívásra forint fellebbezési eljárási illetéket. Kötelezi a felpereseket, hogy térítsenek meg az államnak felhívásra forint fellebbezési eljárási illetéket.

A felperesek, valamint a II-III. rendű alperesek fellebbezési eljárásban felmerült költségét forint + ÁFA mértékben, a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték összegét forintban állapítja meg.

A rész- és közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperesek módosított kereseti kérelmükben az I-III. rendű alpereseket egyetemlegesen kérték kötelezni forint és kamatai megfizetésére elsődlegesen kölcsön, emellett a II. és III. rendű alperesek által tett tartozásátvállalási nyilatkozat, illetve ezen összegből forint tekintetében jogalap nélküli gazdagodás, másodlagosan biztatási kár, harmadlagosan szerződésszegéssel, negyedlegesen

szerződésen kívül okozott kár jogcímén. Kérték továbbá, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze a II. és III. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg részükre egyetemlegesen forintot és kamatait elsődlegesen szerződésszegéssel okozott kár, másodlagosan szerződésen kívüli károkozás, harmadlagosan biztatási kár jogcímén.

A perben az I. rendű alperes érdemi nyilatkozatot felhívás ellenére nem tett, mert az I. rendű alperes korábbi képviselője a gazdasági társaság iratait a felszámoló részére nem nyújtotta át.

A II. és III. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték, vitatva a kereset jogalapját és összecszerűségét.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott részítéletével kötelezte az I-III. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen az I. rendű felperes részére 15 napon belül forintot, valamint kötelezte az I. rendű alperest, hogy ezen összegnek fizesse meg 15 napon belül március 6. napjától december 31. napjáig járó évi 15%-os kamatát, június 1. napjától a kifizetésig járó évi 11% késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Döntött a perköltség viselése tárgyában is.

Az elsőfokú bíróság részítélete indokolásában megállapította, hogy az I. rendű felperes mint kölcsönadó és az I. rendű alperes jogelődje mint adós között kölcsönszerződés jött létre, azonban a szerződésben szereplő forinttal szemben az I. rendű alperesnek ténylegesen csak forint került átadásra. Az I. rendű felperes nyilatkozata szerint a kölcsönből a II. és III. rendű alperesek közreműködésével mindösszesen forint került visszafizetésre, mely állítást az I. rendű alperes nem vont kétségbe. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján forint és járulékai megfizetésére kötelezte az I. rendű alperest az I. rendű felperes javára. A bíróság az ügyleti és késedelmi kamat mértékét, illetve a késedelmi kamat fizetésének kezdő időpontját a kölcsönszerződés 6. és 10. pontjában írtak szerint a keresettel egyezően határozta meg. Kiemelte a részítélet, hogy az I. rendű felperes a **Pénzintézet** kötött kölcsönszerződéssel kapcsolatban felmerült járulékos költségeit (szerződéskötési díj, kamatok, pénzfelvétel díja, stb.) kölcsön jogcímén nem érvényesítheti. Mivel az I. rendű felperes nem bizonyította, hogy közte és a II-III. rendű alperesek között kölcsönszerződés jött volna létre, ezen a jogcímen előterjesztett keresetet a bíróság alaptalannak találta. Mivel a kölcsönszerződés kizárólag az I. rendű felperes és az I. rendű alperesi jogelőd között jött létre, így a II. rendű felperesnek ezen a jogcímen előterjesztett kérelme sem helytálló.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű felperesnek a II. és III. rendű alperessel szemben tartozásátvállalás jogcímén előterjesztett keresetét részben alaposnak találta a Ptk. 199. §-ára és a Ptk. 332. § (1) bekezdésére utalással. Kifejtette, hogy a II. és III. rendű alperesek érvényes, egyoldalú, atipikus, tartalmában tartozás elvállalására irányuló nyilatkozatot tettek az I. rendű felperesnek a **Pénzintézet** 4 felé fennálló tartozása rendezése céljából. A felek a jogosult pénzintézetet megállapodásukról nem tájékoztatták, ahhoz hozzájárulását nem kérték, így a II. és III. rendű alperesek arra voltak kötelesek, hogy biztosítsák az I. rendű felperesnek a lejáratkor a **Pénzintézet** kötött kölcsönszerződés alapján történő teljesítését. A II. és III. rendű alperes a nyilatkozatban foglaltak teljesítésére nem volt képes, ezért az I. rendű felperes a tartozását az **Pénzintézet** 2 felvett újabb hitelből fizette ki. A részítélet szerint az a tény, hogy a II. és III. rendű alperesek ezen kölcsön havi törlesztő részleteit is egy meghatározott időpontig a felperesek rendelkezésére bocsátották, nem igazolja, hogy ráutaló magatartásukkal az **Pénzintézet** 3 felé fennálló tartozást is átvállalták volna. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a II-III. rendű alpereseket az I. rendű felperes javára forint megfizetésére kötelezte. Hangsúlyozta, hogy az I. rendű felperes és az I. rendű alperes, valamint az I. rendű felperes és a II-III. rendű alperes közötti jogviszony elkülönül egymástól, azonban a megállapított tényállás alapján a Pp. 215. §-ában foglaltakra tekintettel az alpereseket ezen összeg

vonatkozásában egyetemlegesen marasztalta. Mivel az I. rendű felperesnek az alperesekkel szemben kölcsön és tartozásátvállalás jogcímén előterjesztett keresetének részben helyt adott, így a további jogcímekre történő felperesi hivatkozásokat érdemben nem vizsgálta. A II. rendű felperes keresetét semmilyen jogcímen nem találta alaposnak bizonyítottság hiányában.

Az elsőfokú bíróság a felpereseknek a II. és III. rendű alperessel szembenforint erejéig előterjesztett keresetét sem találta helytállónak. Szerződésszegéssel okozott kár jogcímén igényüket azért találta alaptalannak, mert nem tudták bizonyítani, hogy köztük és a II-III. rendű alperesek között olyan szerződés jött volna létre, amely alapján a II. és III. rendű alperesek a felperesek **Pénzintézet 3**kal szemben fennálló tartozásának megfizetésére lennének kötelesek. A részítélet szerint szerződésen kívüli károkozás, biztatási kár tekintetében sem tettek eleget a felperesek a bizonyítási kötelezettségüknek. E körben a bíróság kiemelte, hogy a felperesek, miután az I. rendű alperes a szerződésben foglalt kötelezettségének nem tett eleget, saját elhatározásukból döntöttek úgy, hogy a **Pénzintézet** szemben fennálló tartozásukat újabb kölcsön felvételével egyenlítik ki, majd hosszabb lejáratú, japán yen alapú kölcsönszerződést kötöttek, ahelyett hogy a tartozásátvállaló nyilatkozatban foglaltakat érvényesítették volna, illetve csődeljárást kezdeményeztek volna az I. rendű alperes ellen. A japán yen alapú kölcsönszerződés megkötésekor pedig a felek már érdemben nem tárgyaltak, így erre az alperesek nem biztathatták a felpereseket. A felperesek nem bizonyították az önhibájuk hiányát, továbbá azt sem, hogy a II-III. rendű alperesek magatartásával összefüggésben kár érte volna őket, így biztatási kár címén előterjesztett keresetük is alaptalan. Kár hiányában a szerződésen kívüli károkozás szabályai sem alkalmazhatók.

Az elsőfokú bíróság részítélete ellen a felperesek és a II-III. rendű alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

A felperesek fellebbezésükben a részítélet megváltoztatását kérték oly módon, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen további 10.717.766 forint és kamatai megfizetésére a keresetben előterjesztett jogcímekre hivatkozással, megismételve az elsőfokú eljárásban előadott álláspontjukat. Kérték továbbá, hogy a másodfokú bíróság a II-III. rendű alperesek részére a II. rendű felperes által fizetendő 635.000 forint összegű perköltséget mérsékelje és a felperesek jogi képviselője részére állapítson meg perköltséget. Kifogásolták továbbá, hogy az elsőfokú bíróság az általuk felajánlott bizonyítást - a II. rendű felperes és II. rendű alperes közötti telefonbeszélgetés hangfelvételének meghallgatását - nem teljesítette, erre vonatkozóan a részítélet indokolást nem tartalmaz. Hangsúlyozták, hogy a felvett kölcsönökre nem volt szükségük, munkahellyel rendelkeztek. Az **Pénzintézet 3** általi hitelkiváltásra is a II., III. rendű alperesek kérésére, biztatására került sor, ezzel azokat a károkat kívánták csökkenteni, amelyek őket érhetik. Megítélésük szerint a II., III. rendű alperesek tartozásátvállaló nyilatkozatában foglaltaknak nem felelt meg a bíróság részítélete. Az I. rendű felperes a **Pénzintézet** kötött kölcsönszerződést akkor tudta volna maradéktalanul teljesíteni, ha a kölcsönösszeget annak kamataival együtt teljes egészében visszafizeti a bank részére. A bíróság nem vette figyelembe, hogy az I. rendű felperes a bank feléforint összeggel tartozott, csupán a ténylegesen átadott forint tőke kölcsönösszeget tartotta szem előtt. Kiemelték, hogy a II. és III. rendű alperesek által tett tartozásátvállalás az I. rendű felperes által felvett hitel és járulékaik erejéig terjedt ki, így a II., III. rendű alpereseknek forintot kellett volna megfizetni az I. rendű felperesnek. Tévesnek tartották az elsőfokú bíróságnak a forintnak és kamatainak megfizetése tárgyában hozott elutasító döntését is. A perköltség vonatkozásában sem osztották az elsőfokú bíróság álláspontját, ugyanis az I. rendű felperes rész pernyertességére figyelemmel rendelkeznie kellett volna a felperesek jogi képviselőjének munkadíjáról. A forint összegű perköltség pedig nincs arányban az alperesek jogi képviselője által végzett tevékenységgel, annak összegét legfeljebb 300.000 forintba kérték leszállítani.

A II. és III. rendű alperesek az elsőfokú bíróság részítéletének megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a tartozásátvállaló nyilatkozatukra alapított felperesi igény március 7. napján, amikor az **Pénzintézet 3** az I. rendű felperessel kötött hitelszerződésére tekintettel teljesítette az I. rendű felperesnek a **Pénzintézet** szemben fennálló tartozását, megszűnt. Kiemelték, hogy az eljárás során bizonyíték nem merült fel arra, hogy a tartozásátvállaló nyilatkozatuk kiterjedt volna az **Pénzintézet 3**kal kötött hitelszerződésre is. Hangsúlyozták, hogy soha nem kérték vagy biztatták volna az I. rendű felperest arra, hogy hitelkiváltással szüntesse meg a **Pénzintézet** kötött szerződésből fennálló tartozását. Sérelmezték, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezte őket az I. rendű alperessel forint megfizetésre, annak ellenére, hogy indokolásában is kifejtette, hogy az I. rendű felperessel fennálló jogviszony egy elkülönült jogviszony, amelynek folytán a tartozásukért egyetemlegesen nem felelhetnek. A II-III. rendű alperesek nem kötelesek helytállni az I. rendű alperes tartozásáért jogviszony híján, ezért egyetemleges marasztalásukra törvényesen nem kerülhet sor.

A felperesek és a II-III. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság részítéletének helybenhagyását kérték a fellebbezésükben foglaltakra figyelemmel. Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A II-III. rendű alperesek fellebbezése nem alapos, míg a felperesek fellebbezése az alábbiak szerint helytálló: Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg, azonban a másodfokú bíróság nem teljes mértékben ért egyet az abból levont jogkövetkeztetéssel.

Az I. felperes és az I. rendű alperes között márciusában kölcsönszerződés jött létre, melyre figyelemmel az I. rendű felperes a **Pénzintézet 3** március 6. napján felvett forint kölcsönt átadta az I. rendű alperes részére. Az I. rendű alperes vállalta, hogy a kölcsönt az I. rendű felperesnek december 31. napjáig visszafizeti. Az I. rendű alperes a szerződésben foglal kötelezettségének nem tudott eleget tenni, ezért a II. és III. rendű alperesek a Ptk-ban nem nevesített atipikus szerződést kötöttek az I. rendű felperessel, amely szerződés hasonlóságot mutat a Ptk. 332. § (1) bekezdésének második fordulatóban írtakkal. A II-III. rendű alperesek a november 8-án kelt nyilatkozatukban az I. rendű felperes és a **Pénzintézet 4** között megkötött kölcsönszerződés alapján az adósnak a hitelező intézettel szemben fennálló forint tőketartozásának és havi forint kamatainak a kölcsön lejáratára - március 6. -, illetve esedékessége napjáig történő visszafizetésére egyetemleges kötelezettséget vállaltak oly módon, hogy a hitelező bank részére mindenkor az adós helyett egyetemlegesen teljesítenek. Sem az I. rendű alperes, sem a II-III. rendű alperes a teljes bizonyító erejű magánokiratokba foglalt kötelezettségének nem tett eleget, ezért - önerő hiányában - az I. rendű felperes és házastársa, a II. rendű felperes a **Pénzintézet 4** felé fennálló szerződésszerű teljesítés érdekében a kölcsönszerződés lejáratára előtt néhány nappal forint hitel erejéig hitelszerződést kötött az **Pénzintézet 3**kal. A hitel törlesztésének kezdete április 1. napja volt, lejáratára március 31. napja, az induló havi törlesztőrészlet összege forint. A hitelszerződés V. pontjában a felperesek megbízták a bankot, hogy a kölcsön összegéből utalja át a **Pénzintézet 4**nek a nála fennálló tartozás összegét. Tévesen hivatkoztak fellebbezésükben a II-III. rendű alperesek arra, hogy mentesültek a fizetési kötelezettségük alól azzal, hogy az I. rendű felperes a tartozását a **Pénzintézet 4**nek megfizette. A II-III. rendű alperesek kötelezettsége ezzel nem teljesült, ugyanis a teljesítésre nem az alperesek által átadott pénzeszközből, hanem az **Pénzintézet 2** felvett hitelből került sor. A felperesektől nem volt elvárható, hogy megvárják a **Pénzintézet 4** felé fennálló hitelük lejártát, és nem teljesítésükkel veszélyeztessék az I. rendű felperes fedezetül felajánlott jelentős értékű ingatlanát, amely egyben lakhatásukat is szolgálta. Ezért nem róható a felperesek terhére az **Pénzintézet 2** felvett kölcsön. Abban az esetben, ha az alperesek a teljesítést az I. rendű felperesnek felajánlották volna és azt nem

fogadta volna el, vagy a **Pénztintézet 4**nek megfizették volna a tartozást, nem lett volna indokolt a felperesek részéről az **Pénztintézet 2** kölcsönt felvenni. Nem írható a felperesek terhére az sem, hogy azt a kedvezőbb fizetési feltételek reményében japán yen alapú hitelre váltották. Azt a másodfokú bíróság sem tudta megállapítani, hogy az újabb hitelszerződés megkötésére a II-III. rendű alperesek biztatására került volna sor, azonban ennek a köztük és az I. rendű felperes között létrejött szerződés tartalmára tekintettel nincs jelentősége.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy a forint megfizetésére a II. és III. rendű alperesek az I. rendű alperessel egyetemlegesen kötelesek. A II-III. rendű alperesek kötelezettséget vállaltak arra, hogy az I. rendű felperest abba a helyzetbe hozzák, hogy a **Pénztintézet 4** felé fennálló tartozását teljesíteni tudja. Ezen kötelezettségvállalásuk valóban nem a szerződés biztosítását szolgáló mellékkötelelem, nem közvetlenül a kölcsönszerződéshez kötődik, azonban ezzel szorosan összefüggő kötelezettség. Így a jogviszonyok elkülönülése ellenében az alperesek kötelezettsége e tekintetben egyetemleges. Amennyiben a bíróság nem rendelkezne az alperesek egyetemleges marasztalásáról, úgy az I., illetve II-III. rendű alperesektől az I. rendű felperes egyidejűleg követelhetné a javára megítélt 9.100.000 forintot és kamatait, noha őt csupán egyszer illeti meg.

Mindezekre figyelemmel helyesen kötelezte az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest a kölcsönszerződés, míg a II-III. rendű alpereseket a november 8-án kelt nyilatkozatuk alapján 9.100.000 forint és kamatai egyetemleges megfizetésére. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ezen részítéleti rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. rendű alperes az I. rendű felperesnek a közöttük létrejött kölcsönszerződés, a Ptk. 523. § (1) bekezdése és a Ptk. 300. § (1), (2) bekezdése alapján köteles megfizetni a részére ténylegesen átadott forint tőkét annak ügyleti és késedelmi kamatával együtt. Az I. rendű alperes a kölcsönszerződés teljesítését jogos ok nélkül megtagadta, ezért az I. rendű felperes választhatott a késedelem és a lehetetlenülés következményeinek alkalmazása között. A Ptk. 229. § (1) bekezdése és a Ptk. 312. § (2) bekezdése alapján az I. rendű alperes köteles megtéríteni a jogosultnak a késedelemről, illetve a teljesítés elmaradásából eredő kárát. A Ptk. 318. § (1) bekezdése értelmében a szerződésszegésért való felelősségre, valamint a kártérítés mértékére a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait kell alkalmazni azzal az eltéréssel, hogy a kártérítés mérséklésének - ha a jogszabály kivételt nem tesz - nincs helye. A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint a jogellenesen okozott kárt a károkozó köteles megtéríteni. Az I. rendű alperessel szemben kártérítés jogcímén előterjesztett kereset tárgyában a másodfokú bíróság közbenső ítéletet a szükséges adatok hiányában nem hozhatott, ugyanis a kártérítési felelősség megállapítására csak akkor van lehetőség, ha a felpereseknek e tekintetben a késedelmi és ügyleti kamatokkal nem fedezett kára merült fel. A per adataiból nem állapítható meg, hogy az **Pénztintézet 2** felvett kölcsönből valójában milyen összeg került átutalásra a **Pénztintézet 4**nél fennálló kölcsön kiegyenlítésére, továbbá a felperesek által az **Pénztintézet 3**nak visszafizetett összeg meghaladta-e azt az összeget, amit a **Pénztintézet 4** felé kellett teljesíteniük. Az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének, nem tájékoztatta a feleket a bizonyítási teherről, a bizonyítandó tényekről, a bizonyítás elmaradásának következményeiről. A perbe esetlegesen szükségessé válhat igazságügyi szakértő bevezetése is, melyről az elsőfokú bíróságnak a peres feleket szintén tájékoztatnia kell.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélet tábla az I. rendű alperessel szemben előterjesztett felperesi kárigény vonatkozásában az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján - ide értve az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezést is - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban a megfelelő tájékoztatást követően előterjesztett szükséges bizonyítást le kell folytatnia és meg kell állapítania, hogy a felpereseknek keletkezett-e kára, azaz az I. rendű alperessel kötött kölcsönszerződés szerinti ügyleti és késedelmi kamat fedezte-e a **Pénztintézet 4** és az **Pénztintézet 3** felé fizetendő járulékos költségeiket. Az **Pénztintézet 2** felvett kölcsön vonatkozásában a II. rendű felperest a szerződésen kívül okozott károkozás szabályai szerint illetheti meg kártérítés, hiszen abban a kötelemben mint adóstárs szerepelt, házastársával, az I. rendű felperessel együtt fizették vissza a kölcsönt, tehát az ő vagyonában is értékcsökkenés keletkezhetett.

A II-III. rendű alperesek az I. rendű felperes felé a **Pénztintézet** szemben fennálló I. rendű felperesi tartozás megfizetésére vállaltak egyetemleges kötelezettséget. A Ptk. 277. § (1) bekezdése szerint kötelesek lettek volna megfizetni az I. rendű felperest terhelő tartozás összegét az I. rendű felperesnek vagy a **Pénztintézet 4**nek. A rendelkezésre álló adatok alapján a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felpereseknek a II-III. rendű alperesek szerződésszerű teljesítésének elmaradásából kára keletkezett, hiszen a **Pénztintézet 4** felé fennálló tartozásukat újabb, kedvezőtlenebb feltételekkel rendelkező hitel felvétele segítségével tudták megfizetni. Ennél fogva a II-III. rendű alpereseknek a már fent hivatkozott rendelkezések szerint a felperesek felé kártérítési kötelezettségük fennáll. A velük szembeni kár összege azért nem volt megállapítható, mert a felperesek nem tudtak választ adni arra, hogy az **Pénztintézet 2** felvett hitelből pontosan milyen összeg került a **Pénztintézet 4**nál fennálló tartozásuk kiegyenlítésére. Az elsőfokú bíróság e körben szintén elmulasztotta a Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettségét. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 213. § (3) bekezdése alapján hozott közbenső ítéletével megállapította, hogy a II-III. rendű alperesek kártérítési felelősséggel tartoznak a felperesekkel szemben az I. rendű felperes által **Pénztintézet 3** felvett kölcsön visszafizetésére vállalt kötelezettségük megszegéséből eredő károk tekintetében. Az elsőfokú bíróságnak a szükséges tájékoztatás és bizonyítás lefolytatását követően kell meghatároznia a felpereseket megillető kártérítés összegét.

A másodfokú bíróság a perköltség tárgyában a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött a részítélettel elbírált követelések vonatkozásában. A fellebbező felek az illetékeljegyzési joguk folytán le nem rótt illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelesek az állam javára külön felhívásra megtéríteni.

A hatályon kívül helyezett rendelkezés tekintetében a másodfokú bíróság a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján a felmerült költségeket csupán megállapította, annak viselése tárgyában az elsőfokú bíróság fog határozni. A felek jogi képviselőjének munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2014. március 13.

. Németh László s.k.
a tanács elnöke
. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: